

†

Gelovig sterven is afscheid nemen van de tijd, niet van het leven.

Gelovig sterven is het ene mysterie verlaten om het andere in te gaan.

't Is op het woord van Jezus, de hoop verwiselen voor de zekerheid dat God liefde is.

**Om in dankbaarheid te gedenken
de voltooiing in God van het leven van**

**ZEEREERWAARDE HEER
LEON-EDOUARD BAES**

geboren te Moerbeke-Kruisstraat op 11 oktober 1889 en geroepen tot de definitieve ontmoeting met de Heer op 11 december 1974, te Sint-Niklaas, gesterkt door het sacrament der zieken en de Pauselijke Zegen.

Priester gewijd te Breda op 30 december 1914.

Hij was achtereenvolgend :

Legeraalmoezenier in 1916

Subregent aan het Klein Seminarie te Sint-Niklaas in 1919

Onderpastoor te Stekene in 1930

Pastoor te Burcht van 1940 tot 1967

Direkteur O. L. Vr. Visitatie te Rupelmonde.

Vereremerkt met verscheidene eretekens.

De families Baes, Van der Meulen, Vercruyssen en Scheire, danken U voor uw medevoelen en uw vroom gebed.

• Wat zijt Gij goed, o Heer,
wat zijt Gij altijd goed geweest voor mij ».

Heb dank dan, Heer God,

- om mijn uitverkiezing tot deelname aan het eeuwige priesterschap van Uw Zoon en onze Heer, welke ik zestig jaar lang, actief mocht beleven als een gelukkig priester onder de mensen.

- om de eerste jaren van mijn priesterleven, als legeraalmoezenier midden mijn jongenssoldaten. Zij zijn de harde maar vruchtbare levensschool geweest voor mijn verdere ganse leven. Daar leerde ik de mens kennen zoals hij is, in zijn strijd en ontbering, met zijn zwakheid en zijn goede wil, maar ook met de mogelijkheid om hem te helpen uit te groeien tot schoonmenselijkheid, tot trouwe broederlijke dienstbaarheid en diepe genegenheid, ja tot volwassen kristen-zijn.

Voor al die jaren hebben mij geleerd, om als U Heer, nooit ontmoedigd of ontgoocheld te zijn in de mens, maar ondanks alles, altijd beschikbaar voor hem te zijn, om hem met Uw goedheid en menslievendheid te benaderen en zo met hem te kunnen meelevenszowel in kwade als in goede dagen.

- om het vertrouwen van mijn oversten en de gulle en opbeurende hartelijkheid van mijn confraters in het priesterschap.

- om de dankbare genegenheid welke ik mocht ervaren van de mensen welke mij waren toevertrouwd; voor de steun en het meelevens in mijn priesterwerk van mijn familie en van mijn onmiddellijke omgeving.

Maar vooral dank ik U Heer, omdat Gij mijn zwakheid hebt geschraagd in de dagelijkse Eucharistieviering, en ik mij immer geborgen wist in U, door het gebed, en ook omdat Uw Moeder, Maria, altijd mijn moeder is geweest. Mochten al diegenen, voor wie ik al die jaren iets goed heb kunnen doen, mij blijven gedenken in hun gebeden.